

DOMINIK DÁN

**KRÁSKA
A NETVOR**

KRÁSKA A NETVOR

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KRÁSKA
A NETVOR

slovar

Text © Dominik Dán 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0855-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Nox et amor vinumque nihil moderabile suadent.

Noc, láska a víno nikdy nevedú k miernosti.

(Ovídius)

*Venované Zuzke Kňazovickej, na jej večnú pamiatku.
Ona bola naša kráska, ale stretol ju netvor a vzal nám ju.
Spi sladko, myslíme na teba.*

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Zuzane Hanzlovičovej,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi
Chorváthovi, MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

SEPTEMBER 2008

V prvý septembrový deň osobné auto s nemeckou poznávacou značkou prekročilo hranice, Slovensko nechalo za sebou a vstúpilo na územie Maďarska bez toho, aby sa cestujúci zdržiavali na už neexistujúcich colných staniciach. Mierili na juh do Chorvátska na oneskorenú, lacnejšiu dovolenku.

„Helmut, bleib irgendwo an der Seite stehen, ich halte es nicht mehr aus, Ich muss pinkeln!“ zastonala Inge a bolestne zvrátila tvár.

„Vydrž! Ešte chvíľu vydrž,“ chlácholil ju manžel. Sústredene sledoval pravú krajinu a mihajúce sa zvodidlá. „Hneď ako sa skončia tieto nezmyselné železné opachy, zastavím a tam môžeš ísť.“

„Nevydržím! Ne... Už to ide! Helmut!“ stonala Inge.

Helmut ju prepálil pohľadom, neveriaco pokrútil hlavou.

„S deckami nie sú také problémy ako s tebou, dospelá žena sa mi v aute poští. Tam!“ zvolal a jednou rukou pustil volant, aby jej ukázal miesto záchrany. „Tam sa končia a je tam aj nejaká poľná cestička! Preboha ťa prosím, už vydrž tých pár metrov!“

Helmut pribrzdil a prudko odbočil. Auto sa rozhojdalo na výmoloch poľnej cesty a zmizlo v kúdoloch prachu.

Helmut pridal plyn – jednak chcel predbehnúť prach, jednak Inge už bolo od zadržiavania na omdletie. Nevšímal si škripajúce tlmiče a rachotiace plechy a ešte pridal. Decká na zadných sedadlách lietali hore-dolu takmer až po strop a vreštali od šťastia. Takú horskú dráhu nemali ani doma v Drážďanoch.

Na konci poľnej cesty zbadal pás vysokej hustej trávy, kríkov a nízkych stromov oddeľujúci od seba dva lány – teraz po žatve to bol pás zeleného života oddeľujúci od seba iba dve vyprahnuté plochy strniska. Všade dookola sa povalovali balíky zviazanej slamy, ktoré roľníci nestihli podväzať. Za nimi bolo suché kukuričné pole, ani kukuricu nestihli pozbierať.

Helmut zaflekoval pri prvom strome a Inge vybehla z auta. Ako to už býva v takýchto prípadoch, aj jej močový mechúr mal oči, videl blížiacu sa úľavu a tlak zosilnel. Keby išli ešte kilometer či dva, nič by sa nestalo, vydržal by, ale teraz, tesne pred úľavou, Inge prežívala hotové peklo. Z posledných síl vbehla do vysokej trávy, vyhrnula si šaty, strhla si nohavičky, čupla si a povolila zvierač.

„Ááúú...“ ozvalo sa z trávy a bolo to počuť až do rozhojdaného auta.

Niagara mala taký tlak, až hrudky vysušenej zeminy odskakovali a lepili sa jej na členky a lýtka.

Čupela dlho.

Decká na zadnom sedadle sa bláznili a poskakovali. Posledná fáza jazdy sa im náramne páčila – nahovárali otca, aby sa otočil a skúsil to ešte raz, veď sa po mamku vrátia. Otec iba nervózne bubnoval prstami po volante, snažil sa nevšimáť si ich hlúpe nápady. Keď ho hojdanie prestalo baviť, fľochoľ do spätného zrkadla a osopil sa na deti.

„Vy nejedte? Choďte aj vy! Keď vybehneme na diaľnicu, už nikde nestojím, až v Chorvátsku!“ vyhrážal sa deťom. Ale tie sa iba rehotali a ďalej nadskakovali na zadnom sedadle.

Inge sa konečne ulavilo. Odrazu mala pocit, že je o dva-dsať kíľ ľahšia a svet naokolo je oveľa krajší. Opäť nadobudol pestré farby.

„Bože... zubári tvrdia, že najviac bolia zuby. Asi žiadnemu zubárovi ešte nikdy nepraskal močový mechúr,“ šomrala si popod nos a hojdajúc sa z boka na bok snažila sa rozkročiť ešte viac, aby ju prskajúce hrudky hlíny minuli.

Čo malo vytiecť, vytieklo, zhlboka si vzdychla, poskočila dopredu, vstala a naťahovala si nohavičky. Letné vzdušné šaty jej ofúkol závan spoza skupinky stromov obďaleč. Chvíľu sa mordovala s nohavičkami a neposlušným lemom

šiat, aby sa jej nezaplietli, a až keď sa jej to podarilo, uvedomila si, že cíti zápach.

„Fuj... že by...?“ Obzrela sa. To ona?

Za sebou uvidela iba rozmočenú zem a udupanú trávu, nie, to nie ona. Aj keď pri takom tlaku jej niečo ubehnúť mohlo – ale nie, nebolo tam nič. Tak potom... čo to tak smrdí?

„Fuj, to je hrôza,“ šomrala a obzerala sa.

Zhlboka sa nadýchla a naplo ju. Dve muchy jej pristáli na bielych letných šatách. Snažili sa zistiť, či je tiež mŕtva a vhodná na jedenie.

Obišla mokrú zem, rozhrnula vysokú trávu a...

Helmut nervózne bubnoval prstami po volante. Kde je tak dlho? Čo tam toľko robí? Rodí alebo čo? Veď sa chcela iba vyšťaf! Bubnoval a čakal. Decká vzadu sa vytrvalo bláznili.

Inge sa vypotácala z porastu a s vyvalenými očami zostala pred autom. Rozhodila ruky a ukázala za seba.

„Helmut... O mein Gott... to si ešte nevidel...“

Helmut ju pozoroval cez predné sklo a napriek všadeprítomnému páliacemu slnku sa mu zezdalo, že akosi bledne. Inge celkom zbledla, podlomili sa jej kolená, pokľakla a vzápätí sa zvalila do prachu poľnej cesty ako podfátá.

2

Papierová škatuľa od televízora stála na rohu Bílekovej a Hvozdovej ulice od rána. Vlastne až ráno si ju všimli prví rozospatí okoloidúci náhliaci sa na zastávku autobusu. Takže tam mohla stáť už skôr. Možno aj od polnoci, ktovie.

Nieкто ju položil na chodník tesne k múru paneláka, a pretože nikomu nezavadzala, nikto sa ju ani nesnažil odhodiť do smetí.

Pár minút po siedmej sa pohla prvý raz. Iba slabý záchvev, nenápadný pohyb sem a tam. Potom sa pohla viac, rozkývala sa zboka nabok, ale iba na chvíľu, a opäť znehybnela.

Malý dlhosrstý jazvečík ju ovoňal, zodvihol nohu a označkoval ju. Odbehol, no ešte raz sa k nej vrátil. Zaštekal na svojho pána a upozornil ho, že niečo nie je v poriadku.

„Beny! Beny, ku mne! Čo to má znamenať?“

Beny chcel pána upozorniť, že niečo zacítil, ale pán už mal kúpené noviny aj cigarety a chcel od neho iba jedno – aby sa konečne vyprázdnil a aby sa mohli vrátiť domov. Po nočnej si chcel prečítať ranné správy, vyfajčiť dve obľúbené cigarety a konečne si ľahnúť.

„Beny! K nohe... Neštekaj, ty hnusoba chlpatá, a ser už konečne! Dokedy ťa budem zase naháňať?“

Beny svojho pána chápal, nemal to s ním ľahké, tak zabehol na trávu, pričupol a konečne to z neho vybehlo. Také malé nič, že sa to ani neoplatilo zbierať do vrečka, pán to teda nechal iba tak na trávniku ako skoro všetci majitelia psov na sídlisku.

„Beny, ku mne! Domov!“

Beny sa ešte raz obzrel za škatuľou, a keď sa opäť pohla, zaštekal, no pán už čítal titulky ranných novín a tešil

sa na periny, a šikovnosť svojho psa skomentoval iba strohým: „Beny! Prestaň štekať a ťahaj konečne domov!“

Tak teda išli domov.

Škatuľa od televízora sa znova pohla. Niečo v nej zaskučalo alebo zaškrípalo, alebo zastonalo...

Škatuľa od televízora sa znova pohla, no teraz trochu inak. Nahla sa, rozkývala, vrchný kartónový príklop sa otvoril a škatuľa spadla na bok.

Zo škatule vyliezlo holé dieťa – dojča s blankytnomodrou pamperskou. Vôbec sa nerozpakovalo nad tým, kde je, nezaplakalo – štvornožky preliezlo križom cez chodník a cez pás trávy. Preliezlo až na obrubník a pomedzi dve zaparkované autá mierilo na hlavnú cestu.

Vodič autobusu zahol na križovatke doprava, a keďže zastávka bola iba pár metrov od križovatky, vyradil rýchlosť a začal brzdiť. Iba pre istotu fľochol pohľadom dolu na kolesá pozdĺžne zaparkovaných áut. Už sa mu neraz stalo, že odtiaľ vybehla mačka alebo pes, alebo vyletela lopta.

Vodič zaregistroval pohyb a ako ozajstný profesionál reflexívne zošliapol brzdom pedál. Pes sa spoza zaparkovaného auta plazil naozaj pomaly, ale vodičov profesionálny odhad ho varoval: ak pôjdu obaja ďalej tou istou rýchlosťou, určite sa stretnú. Vodič silnejšie pritlačil na brzdom pedál, strhol volant a potom už iba odovzdane čakal, čo sa stane.

Najprv začali nadávať cestujúci, lebo pár ich popadalo, potom si v duchu zanádal aj vodič, lebo pes liezol priveľmi pomaly, aby stihol spod kolies utiecť. Zošliapol pedál z celej sily, ale katastrofe aj tak nestihol zabrániť. Neubrzdil, to vedel hneď, lebo pes mu zmizol pod predným nárazníkom.

Autobus konečne zastal.

Vodič pár sekúnd sedel ani prikovaný, krčovito zvieral volant. Až teraz si uvedomil, že pes bol akýsi čudný.

„Kristepane...“ zastonol. Dobre vedel, že po dopravnej nehode už nebude môcť jazdiť, bude musieť ísť domov, potom na preskúšanie, potom ku psychológovi, potom ďalšie problémy, a to všetko práve teraz, keď sa narodila malá, žena bude na materskej a on bude potrebovať každú korunu a...

Otvoril predné dvere a vybehol z autobusu. Nechcel to vidieť, ale musel sa pozrieť, bol vodič autobusu a bol zod-

povedný za všetkých cestujúcich, za všetko, čo vyviedol, tak sa musel pozrieť.

Opatrne nazrel cez roh autobusu... ale na ceste nebolo nič, nijaké chlpy, nijaká krv, nič zvláštne. Tak si čupol.

Musel sa oprieť o nárazník, inak by od úžasu spadol na zadok.

Pod autobusom ležalo na chrbte dieťa. Úplne nahé dojča iba v blankytnomodrej pamperske. Hrabalo ručičkami-nožičkami ako prevrátená lienka a smialo sa. Hlavičku malo od predného kolesa asi desať centimetrov.

Kľakol si, chňapol ho za nohu a vytiahol ho. Vstal, zmučene sa oprel o bok autobusu a privinul si ho na hrud' ako to svoje doma. Aj privrel oči a pohojdal ho – ako to doma.

Ľudia v autobuse prestali bohovať a oprašovať sa, všetci zízali cez okná, neverili vlastným očiam.

Po chodníku prechádzala staršia pani, ťahala za sebou nákupnú tašku na kolieskach. Pristavila sa a milo sa usmiala.

„Jéj... to je vaše? A čo mu nedáte aspoň košielku, veď môže prechladnúť.“

Vodič autobusu mal sto chutí jednu jej vraziť.

3

„Tak vás všetkých srdečne vítam na dnešnom rannom rozdelení do práce, drahí moji kolegovia. Je mi vás ľúto, ale dobre viete, že my a sestričky z Kramárov občas musíme robiť aj cez štátny sviatok,“ zašvitoril šéf oddelenia vrážd Alexander Mayor a usmieval sa na podriadených ako otrok na bavlníkovej plantáži v Alabame.

Otroci na bavlníkovej plantáži v Alabame veľa dôvodov na úsmev nemali, to treba priznať, zato Mayor mal. Práve sa vrátil z najlepšej dovolenky, akú kedy s rodinou zažil. Dobrá nálada z neho sálala na všetky strany – na rozdiel od kolegov, čo celý horúci august strávili v práci.

Mayor sa nielenže usmieval ako otrok z plantáže, on aj tak vyzeral – bol rovnako čierny a z opálenej tváre mu svietili modré oči ako dve neónky, hoci bol biely deň. Keď sa usmial, bielych svietiacich bodov na tvári pribudlo.

„Aj my ťa radi vidíme, šéfe,“ Krauz ho privítal za všetkých a tým považoval uvítací ceremoniál za ukončený.

„Ako bolo v Chorvátsku?“ neodpustil si Kuky.

Mayor čakal iba na to, odsunul zošit s dennou prácou, odložil pero, dlaňou si podoprel bradu a zasnene sa zahľad do diaľav.

„Chlapci moji, ako by som vám to...“ sníval, „to vám bola dovolenka,“ nadchýnal sa a spomínal. „Nádhera! Niečo fantastické! Rozprávka! Tie pláže, baby hore bez, more... No čo vám budem hovoriť? A nebudete mi veriť, to more je naozaj slané!“

„Prečo si pil slaná vodu z mora? Keď si odchádzal, mal si povedať, boli by sme ťa založili, mohol si si dať aj pivo,“ milo mu poradil Chosé.

Mayor preniesol zrak zo slnkom zaliatych morských pláží na zatienený pracovný stôl, znechutene si pritiahol zošit s dennou prácou a zagánil na podriadených.

„Vám tak niečo hovoriť o romantike, debili!“ A bolo po atmosfére. „Tak čo dnes budete robiť? A žiadne ulievanie, dovolenky sa už skončili, vysúkame si rukávy a nabehne-
me na tvrdý pracovný režim!“

Všetky oči sa upreli na Chosého. Zabili ho nefalšovanými vražednými pohľadmi, akých sú schopní iba naštvaní vraždári. Mohol to byť celkom pekný pohodový pondelok, nebyť vtipného Chosého.

„Čo ja!?“ zašepkal rozhorčene Chosé a mykol hlavou k šéfovi. „To on sa nevie aklimatizovať, nie ja...“

Šéf sa robil, že nič nepočuje.

„Už nerozumie ani vraždárskym fórom,“ durdil sa Chosé, a aby sa vyhol neprijemným pohľadom, nahol sa nad stôl a kajúcne sklonil hlavu.

„Šéfe...“ zaprosila Petra, „porozprávaj nám ešte niečo o Chorvátsku,“ snažila sa obmäkčiť Mayora.

„Nič! Do roboty, banda!“ nedal sa nekompromisný šéf.

Mayor humoru svojich podriadených rozumel až-až a staré kusy ako Chosé, Krauz, Burger, Kuky, Hanzel a ostatní to dobre vedeli, a dobre vedeli aj to, že šéf to tak trochu na nich hrá, aby im nenápadne naznačil, že nastal koniec letných radovánok a začína sa tvrdá makačka.

Málokedy sa stala taká náhoda, že prvý september padol rovno na pondelok, že koniec leta a dovoleniak ukončil víkend a pondelok bol nielen začiatkom nového pracovného týždňa, ale aj začiatkom jesennej nádielky, a bolo treba naozaj zabrať. Teraz mal ideálnu príležitosť ukončiť letnú letargiu svojich podriadených, a aj ju využil, s Chosém to naozaj nijako nesúviselo.

Mayor si zapísal aktuálnu robotu a razantným gestom zavrel zošit.

„Je niečo, čo by som mal vedieť? Treba niečo riešiť? Stalo sa niečo vážne počas mojej neprítomnosti? Nič? Tak rozchod!“

Všetci vstali ako na povel a tmolili sa k dverám.

„Ostane tu kancelária stoštyridsaťjeden!“

Chalani zo stoštyridsaťjednotky si sadli, ostatní odišli.

Mayor počkal, kým posledný za sebou zavrel, až potom sa zohol pod stôl.

„Počul som, že ste si tu počas mojej neprítomnosti viedli celkom dobre, žiaden prúser, žiadna nová vražda...“

„No, snažili sme sa,“ pritakal Burger, ktorý ho počas neprítomnosti zastupoval.

„... žiadna mimoriadka, takže toto,“ Mayor vylovil spod stola veľkú fľašu a konečne sa vystrel, „vy vajčáci, je pre vás!“ Posunul im darček a čakal ovácie.

Najbližšie sedel tlstý Váňa. Pritiahol si fľašu a preštu-
doval vinetu.

„Fíha! Rakija... a litrovka! To zas bude v alejích nablito.“

„Žiadne nablito, jasné?! Na fajront prídem, budem kontrolovať a...“ zaváhal, „aj koštovať, tak sa správajte slušne.“

„Jasné!“

„A... Edo, ako to prebiehalo?“

„Normálka, šéfe. Išlo to aj bez teba, teda, niežeby to bez teba išlo stále, to nie, ale tie tri týždne, to sa dá vydržať,“ opravil sa, skôr než by jeho narážku na neprítomnosť vedenia niekto pochopil tak, ako ju myslel. „Žiadna nová vražda, robili sme na starých prípadoch ako draci, nikto sa neulieval, nikto neochorel, nikto sa nepobil, nikto...“

„Dobre, dobre, všetko už viem, veď preto vás chválím. Ale sami dobre viete, že po lete sa nám to občas nahrnie, takže s príchodom vedenia sa začína aj tvrdší režim, jasné?“

„Jasné!“

„Držte sa, chlapci, a nech nám to obdobie bez nových vrážd potrvá čo najdlhšie.“

Mayor vstal a vstali všetci. Popodával im ruky, každého objal a pobúchal po chrbte. Keď prišiel na rad Váňa, bez rozpakov mu gesto odplatil. Mayor sa rozkašľal.

„Krista, Váňa, ty si už horší než Jumbo! Ty si zase pribral!“

„Nie, začal som cvičiť a tuk sa mi mení na svaly, to preto.“

Rozchádzali sa mierne pobavení. Rakiju schovali do chladničky, posadali si a s hrôzou zistili, že napriek šéfovým pracovno-mobilizačným rečiam aj tak nemajú do čoho pichnúť. Krauz s Chosém ukončili svoj prípad tesne pred šéfovým odchodom a celú jeho dovolenku si primerane užili. Váňa a Kuky boli na tom podobne – skončili svoju vraždu iba o týždeň neskôr, a Burger s Hanzelom po dvoch mesia-

coch vyšetrovania zistili, že ich prípad ani nie je vražda, bola to sebaobrana a prokurátor s ich názorom súhlasil.

Všetci boli na tom rovnako, nudili sa a čakali na jesenný prídel.

Kuky otvoril veko na teráriu a nasypal doň trochu zrna. Väzeň v teráriu na seba nedal dlho čakať, vypochoďoval z keramického domčeka, zrno si napchal do lícných vakov a lenivo sa odplazil späť.

„Richard, koľko môže mať za rok mladých? Ako si to hovoril?“

„Už som ti to vysvetlil aspoň desaťkrát, Kuky. Naposledy si mal kalkulačku a zistil si, že za tri roky bude z teba milionár.“

Váňa vyprskol do smiechu a pochybovačne hodil rukou smerom k teráriu.

„Nie, chalani, vy sa smežete, ale zoberte si to čisto matematicky,“ nedal sa Kuky. „Richard sa v tom vyzná, verte aspoň jemu! Jeden škrečok čudácky...“

„Volá sa džungarský,“ opravil ho Krauz.

„... však hovorím, džungarský, môže mať za rok päťkrát mladé, a má ich aspoň šesť, lenže aj tých šesť môže mať mladé a tie mladé môžu mať tiež mladé, a tie mladé budú mať tiež mladé, a keď som to napokon spočítal...“

„Ty?“ zdúpnel Váňa.

„Tak dobre, detailisti, dal som to zrútať bratovi, ale výsledok bol aj tak úchvatný! Rozmnožujú sa totižto tým oným... Richard, ako sa to...?“

„Geometrickým radom.“

„Vidíte, debili? A ten rad krátkrát tridsať korún, lebo každý ten chlpatý nezmysel, nebudete mi veriť, stojí rovných tridsať korún, tak celkove to dáva za necelé tri roky rovný milión! Ide niekto do toho so mnou? Stačí, keby sme sa teraz zložili po stovke, ja kúpim krmivo a postarám sa o ostatné, vy budete iba inkasovať. Kto dá stovku?“

Potenciálni akcionári novovznikajúcej farmy o investíciu akosi nejavili záujem. Navyše krpatého podnikavca doslova ignorovali.

„Sráči,“ ulavil si Kuky popod nos.

„Ja by som aj išiel,“ pripustil nesmelo Chosé, pohodlne sa rozvalil v kresle a zapálil si cigaretu, „ale má to jeden háčik.“

„Aký?“ prekvapil sa Kuky, lebo podľa neho premyslel podnikateľský zámer do najmenších detailov.

„Jednoduchý. Jeden škrečok nebude mať žiadne mladé. Chýba ti totiž samica, mudrlant!“

Kuky zastal nad terárom a skúmavo sa zahľadil na zahrabávajúceho sa škrečka.

„Tak to je príser,“ pripustil. Potom sa zamyslel ešte hlbšie. „Richard, a čo ak je toto samica?“

„Vieš čo?“ ohradil sa Krauz a chcel mať od krpatého dotieravého kolegu aspoň chvíľu pokoj – chystal sa raňajkovať. „Hádam si nemyslíš, že sa ti tu budem hrať na škrečkárskeho gynekológa! Kašlem ťa!“

„Nevadí, bracho je doktor, dám ho vyšetriť jemu.“

„Tvoj bracho je psychiater!“ namietol Váňa.

„No a? Chodil šesť rokov na vysokú, hádam im tam stihli odprednášať rozdiel medzi penisom a vagínou, nie?“

Aj Váňa uznal, že proti Kukymu a jeho neutíchajúcej snahe stať sa miliónárom nemá šancu, a zmlkol. S oveľa väčšou vervou sa pustil do rozbalovania raňajok, čo mu ako vždy veľmi pedantne zabalila manželka.

Kuky prestal dobiedzať a v kancelárii stoštyridsaťjeden zavládla tichá doobedná pohodová atmosféra. Chlapci jedli, fajčili, čítali noviny, rozvažovali sa, žartovali...

Vtom sa bez zaklopania rozleteli dvere.

„Dvaja na päťku!“ zahulákal Mayor, ani nevošiel dnu, iba vopchal hlavu. „Chlapci na okrese sa asi nudia a vymýšľajú hovadiny! Majú tam nejaké holé decko pod autobusom a vraj je to pokus o vraždu. Choďte tam a vysvetlite im, čo je to pokus o vraždu, nech sa nehrajú na vtipných. Hlásenie chcem najneskôr na obed! Dúfam, že ste tú rakiju ešte neotvorili!“

„Nie,“ mávol rukou Burger, „čakali sme presne na toto. Nosíš nám len smolu. Nemohol si ostať na dovolenke ešte týždeň? Mohlo nám tu byť celkom fajn.“

Mayorova hlava vycúvala a bez komentára za sebou zabuchla dvere.

Krauz si odhryzol z lepenáka, vybral zápalkovú škatuľku a z nej tri zápalky. Jednej odlomil hlavičku.

„Šaňo nepovedal, ktorá dvojica, takže rozhodnú zápalky.“

Chalani v kancelárii si vymenili spýtavé pohľady, prikývli.

Krauz poprehadzoval zápalky, schoval ich v dlani, takže vyčnievali iba konce, a natrčil ich pred Burgera. Edo si jednu vytiahol a schoval ju pod stôl. Aj Kuky si jednu vytiahol a schoval ju.

Krauzovi ostala posledná.

„Teraz!“ zavelil Krauz.

Všetci traja odrazu ukázali zápalky.

„Doriti!“ Hanzel skomentoval výkon svojho partáka. „Nabudúce ťahám ja, ty si úplne neschopný, Edo!“

Burgerovej zápalke chýbala hlavička a to znamenalo, že pracovné tempo dnešného dňa bude udávať dvojica Burger – Hanzel.

„Starci idú robiť a mládež sa môže vyvalovať,“ lebedil si Chosé a ešte pohodlnejšie sa zahniezdil v kresle. „Rišo, ty si génius!“

Burger s Hanzelom sa zbalili, smutnými pohľadmi sa rozlúčili s kanceláriou a vyrazili na piaty okres riešiť holé decko.

Ostatní im so škodoradostným úsmevom zakývali.

O dva dni by si to s nimi radi vymenili, ale to ešte nemohli tušiť, čo ich čaká.